Выходить у Львовѣ що дня (кромѣ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Администрація вôдъ ч. 8 улиця Чарнецкого.

Редакція ул. Францісканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма приймають ся лишь франкованй.

Рекламаціи неопечатани вôльнй ôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои“.

Предплата у Львовѣ въ Администраціи „Ґазеты Львôвскои“ и въ ц. к. Староствахъ на провинціи:
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року . 1 зр. 20 к.
на чверть року . 60 к.
мѣсячно . . . . 20 к.
Поединоке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . . . 45 к.
Поединоке число 3 кр.

Ч. 137. | Нинѣ: гр. к. † Юды ап. рим. к. 1 Липня | Завтра: Методія еп. Марiѣ | Пятниця 19 червня (1 липня) 1892. | Всходъ сонця 4 г. 5 м.; заходъ 8 г. 2 м. Баром. 762 терм. + 31·0° + 14·9°. | Рôкъ II.

Рада державна.

На вторковôмъ засѣданю Палаты пословъ присвятивъ президентъ Палаты, дръ Смолька, теплу згадку помершому послови Гербстови. Опôсля поставили послы Крамаржъ и Фандерликъ интерпеляцію до правительства, длячого поліція усунула гербы на ческôй „Бесѣдѣ“ въ Бернѣ пôдчасъ гостины Є. Вел. Цѣсаря? (Тамъ були уставленй гербы Чехъ, Моравы и Шлеска такъ близько побôчь себе, якъ колибъ на демонстрацію, що сй краѣ становлять одну цѣлôсть політичну). Пос. Копициньскій поставивъ нагляче внесене, щобы громадамъ навѣшенымъ градомъ дати запомогу. Внесене се передано комісіи буджетовôй до скорого залагодженя.

По сѣмъ приступлено до дальшои нарады надъ закономъ будôвельнымъ а пос. Єбенгохъ запытавъ, чи комісарь правительственный Пляпартъ сказавъ то въ комісіи промысловôй зъ припорученя міністра, що коли поправка Цаллінґера буде принята до закона, то вôнъ не одержить санкціѣ. Пляпартъ вôдповѣвъ на то, що лишь рада міністрôвъ мае право критикувати его заявлене. Въ наслѣдокъ сеи вôдповѣди наставъ въ Палатѣ великій неспокôй а Пленеръ поставивъ тогды внесене, щобы засѣдане закрыти. Послы Патай и Люеґеръ спротивились тому внесеню, а коли опôсля президентъ пôддавъ се внесене пôдъ голосоване, оно упало. Въ Палатѣ наставъ вôдтакъ поволи спокôй и нарада вела ся дальше. Пôдъ конець засѣданя поставивъ пос. Русъ интерпеляцію, чи правительство дôстало вже урядову вѣсть, що въ Россіи ширить ся холера и що думае оно зробити, колибъ ся пошесть зближалась до границь Австріѣ?

Зачувати, що въ клюбѣ Гогенварта настало якесь роздвоене и що двацять членôвъ задумують выступити зъ него.

Справы краєвй.

(*Розпорядженє ц. к. краєвои Рады шкôльнои въ справѣ матуристôвъ семінарій учительскихъ*). Щобы усунути трудности, якй доси лучали ся матуристамъ учительскихъ семинарій, коли обнимали посады тымчасовыхъ учителѣвъ, ц. к. краєва Рада шкôльна выдала таке розпорядженє:

1. Ученикамъ (ученицямъ) семинарій учительскихъ, котрй зложили испытъ зрѣлости и внесуть заразъ т. є. въ мѣсяци липни поданя о посаду тымчасовыхъ учителѣвъ, надавати буде окружна Рада шкôльна тй посады зъ днемъ 1 серпня, щобы мали часъ уладити ся на мѣсци и приспособити вписы, та щобы не було проволоки въ починаню науки шкôльнои.

2. Рôвночасно зъ декретомъ номінаційнымъ выдасть окружна Рада шкôльна такому учителеви асиґнацiѣ на приналежну єму платню, пересылаючи єѣ до рахункового бюра краєвои рады шкôльнои въ короткôй дорозѣ до відіматы. Длятого номінаційнй декреты треба доручати, коли надôйде відімата на асиґнацiѣ.

3. Першу рату платнѣ (за мѣсяць серпень), числячи вôдъ дня, коли зголосивъ ся въ окружнôй Радѣ шкôльнôй, побере учитель, именованый въ згаданый способъ, за квітомъ корамізованымъ предсѣдателемъ окружнои Рады шкôльнои, а взглядно его заступникомъ, заразъ, коли представить ся предсѣдателеви та окружному инспекторови.

4. Вôдтакъ повиненъ учитель безпроволочно удати ся на мѣсце призначеня, а предсѣдатель мѣсцевои Рады шкôльнои донесе окружнôй радѣ шкôльнôй о введеню его до школы. Дальшй раты платнѣ буде побирати тымчасовый учитель безъ окремои асиґнаты за квітами корамізоваными предсѣдателемъ мѣсцевои Рады шкôльнои.

5. Що до именованя и асиґнованя платнѣ учителямъ, принимапымъ безъ испыту зрѣлости, та учителямъ, що обôймають службу въ часѣ шкôльного року, остають правосильными дотеперѣшнй приписы.

Першй загальнй зборы асекураційного товариства „Днѣстеръ“.

Вчера, по богослуженю въ Успеньскôй церквѣ, котре вôдслуживъ Вп. о. Алексей Тороньскій въ сослуженю о. Яримовича, вôдбули ся въ великôй сали „Народного Дому“ першй загальнй зборы товариства взаимныхъ обезпеченъ „Днѣстеръ“ при великôй участи членôвъ основателѣвъ. Тй що не могли особисто явити ся, дали ся заступити повномочіями другимъ. Переважна часть основателѣвъ були люде свѣтскй, вôдтакъ священики, а явили ся такожь и селяне. О $10^1/_2$ год. вôдкрывъ предсѣдатель комітету Вп. рад. Теофіль Бережницкій зборы и представивъ зôбранымъ правительственного комісаря въ особѣ радника ц. к. Намѣстника п. Гутта, а вôдтакъ покликавъ на секретаря зборôвъ дра Теофіля Кормоша, адвоката зъ Перемышля, а на веріфікаторôвъ пос. дра Лонгина Рожанковского и офіціяла почтового п. Ивана Гуляя. По сѣмъ

ЯРИНА.

Повѣсть О. Г. Крашевского.

(Дальше.)

Ярина трохи не зôйшла зъ розуму. Въ єѣ головѣ мѣшали ся чорнй и яснй думки, надѣѣ и страшнй мары. Она не розумѣла, що дѣесь зъ нею, не могла собѣ вытолкувати слôвъ милого, анѣ его обѣтниць, анѣ грозьбъ, що въ нихъ звучали.

Тымчасомъ Остапъ терпѣвъ и думка его була деинде; вôнъ думавъ собѣ: Анѣ въ єѣ, анѣ въ моѣмъ серцю не погасло се чуте, котре звычайно молодôсть розпалюе, а лѣта помалу гасять. Мы надѣялись, що забудемо себе, та годѣ. Мы обое ще не такъ свобôднй, такъ байдужй, щобы могли вближитись до себе, не задрожавши, безъ небезпечности. . Альфредъ сказавъ менѣ се ажь надто выразно зô сто разôвъ. Утѣкъ зъ вѣрою въ мене, отже я не хочу зганьбитись, не хочу его звести. Щожь чинити? Отже стану передъ нею виновникомъ, стану такимъ, щобы мене не могла любити. Покажу ся здичѣлымъ, заржавѣлымъ вôдъ самоты, байдужимъ; непевнымъ минувшины, якъ бы я єѣ нѣколи не розумѣвъ. Покажу ся єй щасливымъ, поѣду до неи вже мужемъ гарнои Ярины. Она — погордить мною, буде милосердитись, та любити не зможе. Порôвняе мене зъ Альфредомъ и серце єѣ нахилить ся до того, котрый поѣхавъ?

Се холодне обчислюване горячои страсти, котра дотеперь кипѣла въ его серци, була признакою найвысшои посвяты. Справдѣ лише велика душа була спосôбна до такои жертвы, котра собою обнимала цѣле житє. Померти для кого въ хвили пôднесеного высоко чутя далеко лекше, нѣжь зъ розвагою посвятити єму всѣ свои днѣ до могилы, днѣ тужнй, чорнй и тяжкй. Єму треба було понизити ся тою посвятою въ очахъ одиои милои; а прочй лѣта, якй останутъ ся, провести зъ Яриною, котрои не любивъ, для котрои бувъ лише холодно-милосерднымъ, а бравъ на себе обовязокъ зробити єѣ щасливою. Вôнъ думавъ притôмъ, що для простои жѣнки до щастя не треба буде богато — троха независимости, свободы и гаразду, а часомъ пестливого слова.

На двѣ части розпалась тая жертва, сягаюча ажь до могилы. Вôдъ теперь не вôльно було єму бажати анѣ спочинку, анѣ розрады, анѣ слезы. Вôнъ повиненъ бувъ терпѣти, удавати щасливого и зъ веселымъ лицемъ горѣти на кострѣ, що наложивъ его собѣ власною рукою.

Помовчавши трохи вôдозвавъ ся до Ярины, що плакала и сама не знала, чому. — Доки я не верну, ты останешь ту на моѣмъ хуторѣ, будешь менѣ господарити и ждати на мене.

— Ту? — спытала она и усмѣхнулась трохи веселѣйше — ну, то бодай се добре, та по що вамъ ѣхати?

— Треба, конче треба, не пытай о се.

Дѣвчина здвигнула плечима.

— Завтра — додавъ Остапъ — прийду по тебе до вôтця до матери.

— А й до пана! — тихо сказала селянка — тажь безъ пана нѣчо не буде; я одиначка у батька.

— Правда. Ту готова бути перешкода.

— И я такъ думаю. Кôлько вже разôвъ хотѣли мене до другого села брати — давнѣйше, поки я васъ не пôзнала! Родичѣ були бы дали, бо таки добрй люде приходили, та панъ не позволивъ.

— Чому?

— Бо одного робôтника въ селѣ мавъ бы менче — вôдповѣла Ярина — а нашъ панъ великій господарь.

Нôчь надходила скоро и дѣвча пригадавши собѣ, що на неи будуть дома неспокôйно ждати, зôрвалась зъ каменя и попрощавшись зъ Остапомъ, побѣгла, не довѣряючи це тому

промовивъ предсѣдатель комітету основателѣвъ такъ:

„Правительство удѣливши концесію на товариство „Днѣстеръ“, заспокоило необходими̂ бажаня народу рускего. Бачимо, якъ велика нужда мѣжь нашимъ народомъ въ наслѣдокъ щорôчныхъ нещасть, яки̂ наносить страшный елементъ — огонь. Длятого можна надѣятись, що наше товариство обезпечень зарадить въ великôй части тôй нуждѣ и причинить ся до економічного добробыту рускего народу. Тожь всѣ Русины доброи волѣ и гадки повинни̂ дорожити тымъ цѣннымъ набуткомъ и всѣми силами его пôддержувати. Вправдѣ въ нашôмъ краю есть кôлька товариствъ, що дѣлають въ тôмъ напрямѣ, але мимо того и для нашого товариства найдесь вôдповѣдне мѣжь ними мѣсце. Хочь ти̂ товариства оперують въ нашôмъ краю, все таки статистика обезпечень выказуе великій процентъ необезпеченыхъ будынкôвъ. Зъ того видко, що наше товариство мае передъ собою велику задачу. Наше товариство, оперте на взаимности, не мае на цѣли якого небудь зыску зъ своеи дѣяльности, але нести помôчь, убезпечуючи вôдъ пожежи. Не интересъ грошевый руководить нашимъ товариствомъ, але помôчь для обезпечаючихъ ся, бо всяки̂ зыски, по вôдчисленю доконче потрѣбныхъ выдаткôвъ адміністраційныхъ, идуть въ хосенъ тыхъ, що обезпечають ся въ нашôмъ товариствѣ. Найшлись патріоты, люде доброи волѣ, що зложили 50.000 на основный капіталъ — а теперь задачею прочихъ Русинôвъ есть пôдпирати наше товариство по своѣй змозѣ по своимъ силамъ.

„Комітетъ выповнивъ совѣстно свою задачу. Могло бы кого зачудувати, чому такъ поволи зôбрано основный фондъ? Се дасть ся вытолкувати тымъ, що загалъ Русинôвъ знавъ про речинець, котрый припадавъ по конець червня, и длятого зъ разу вкладки вплывали поволи, а при кôнци речинця наплывали ажь надто щедро, и вже 18 червня треба було замкнути фондъ передъ дальшими вкладками. Комітетъ вызначивъ по провінціи мужѣвъ довѣрія, котри̂ мали справу „Днѣстра“ пôдпирати морально въ своихъ сторонахъ. Комітетъ дѣлавъ безкористовно и мавъ лише сами̂ выдатки адміністраційни̂. Ти̂ выдатки дуже мали̂, майже лишь 2 прц. основного фонду. Всѣ рахунки будуть передани̂ комісіи веріфікаційнôй.

„Може не вôдъ рѣчи буде, коли подамо деяки̂ статистични̂ даты про наше товариство. И такъ зложили на основный фондъ: Львôвъ 8.000 зр., Перемышль 4.900 зр., Золочѣвъ таку саму суму, Тернопôль давъ 27 членôвъ, Станіславôвъ 21 членôвъ. Взагалѣ въ Галичинѣ взяло участь въ основнôмъ фондѣ 58 повѣтôвъ, а 4 повѣты буковиньски̂. Цѣлый фондъ основный припадае на такихъ членôвъ: на 148 зъ свѣтскои интеліґенціѣ, 137 зъ духовеньства, 27 на товариства, братства церковни̂, 29 на женщины а 9 на селянъ“.

Опôсля сконстатовано, що явило ся 148 членôвъ-основателѣвъ, мѣжь тыми 37 зъ повномочіями, а 11 представителѣвъ товариствъ, отже разомъ було репрезентованыхъ 196 голосôвъ. (Всѣхъ членôвъ-основателѣвъ есть 350) По тôмъ приступлено до голосованя картками, пôдчасъ котрого вôдчитано поименно списъ членôвъ.

Дальше приступлено до выбору комісіѣ ревізійнои, а на скрутаторôвъ выбрано: о. ректора Алекс. Бачиньского, о. Ант. Лаврôвского и п. Ив. Ґуляя. Скрутаторы до комісіѣ ревізійнои оголосили незадовго потôмъ результатъ выборôвъ: Голосôвъ вôддано 131 и выбрано пп. Володимира Ганкевича ц. к. радника кр. Дирекціѣ скарбу; Николая Мацѣлиньского, ц. к. ревідента рахункового; Иосифа Хлопецкого, ц. к. асистента рахункового; на заступника: Григорія Щирбу, директора товариства задаткового въ Яворовѣ.

Потôмъ приступлено до слѣдуючои точки порядку: Означене числа членôвъ Рады надзираючои, котрыхъ мае выбратись на слѣдуючихъ зборахъ загальныхъ.

Дръ Стеф. Ф е д а к ъ пояснивъ, що сю точку треба розумѣти въ той спосôбъ: Передъ слѣдуючими зборами $^{1}/_{3}$ часть членôвъ мусить уступити черезъ выльосоване, тожь зборы мають порѣшити, чи на ихъ мѣсце мае выбратись шѣстьохъ, чи менше.

Проф. А. В а х н я н и н ъ промовлявъ за тымъ, щобы на слѣдуючи̂ зборы лишило ся то саме число членôвъ рады надзираючои, а мотивувавъ се користями, яки̂ выходять для самого товариства, бо буде бôльше заинтересоване мѣжь ширшими кругами рускими. — О. Д у д к е в и ч ъ обстававъ за тымъ, щобы въ радѣ надзираючôй зъ многими членами засѣдало менче число членôвъ, бо рада надзираюча зъ многими членами за тяжке тѣло до роботы. Внесене проф. Вахнянина пôдперли пп. Дмитерко, Корытовскій и о. Ан. Тороньскій и бôльшостію принято внесене. п. Вахнянина.

По сѣмъ на предложене комітету выбрано черезъ акламацію почетнымъ предсѣдателемъ Є. Ексц. Впреосв. Митрополита Сильвестра Сембратовича, а вôдтакъ перервано зборы на кôлька хвиль, щобы члены могли порозумѣти ся що до выбору рады надзираючои. Теперь забирали голосъ поодиноки̂ члены предкладаючи деяки̂ змѣны въ лістѣ предложенôй комітетомъ. Проф. Н. Вахнянинъ пояснивъ насампередъ, що комітетъ укладаючи лісты мавъ передовсѣмъ на увазѣ то, щобы въ радѣ надзираючôй були заступлени̂ по можности всѣ стороны краю и щобы въ нѣй засѣдали якъ найдѣяльнѣйши̂ люде. — О. Ант. Лаврôвскій, а вôдтакъ ще деяки̂ священики предложили на мѣсце п. Теодора Стахевича зъ Станіславова выбрати декана о. Яюса, яко представителя сѣльского духовеньства въ радѣ надзираючôй, — а на мѣсце дра Вол. Лучакôвского Перемышляне предложили дра Т. Кормоша, щобы и Перемышль мавъ свого заступника. По перервѣ рад. Б е р е ж н и ц к і й вôдкрывъ на ново зборы и предложивъ на скрутаторовъ до выбору рады надзираючои: крил. о. Льва Туркевича, дра Михайла Короля и Гр. Щирбу зъ Яворова. Зборы приняли се предложене одноголосно.

Оголошено результатъ скрутиніѣ зъ выборôвъ до рады надзираючои. Голосуючихъ 145, а голосôвъ одержали: Теофиль Бережницкій, Анатоль Вахнянинъ, дръ Кость Левицкій, дръ Евгеній Олесницкій, Лонгинъ Рожанковскій, о. Алексій Тороньскій, дръ Стефанъ Федакъ — по 145, Василь Нагôрный 144, крил. Миронъ Подолиньскій 143, крил. Левъ Туркевичь 152, дръ Михайло Король 141, пос. Іосифъ Гурикъ 140, Іосифъ Онишкевичь 139, дръ Дамянъ Савчакъ 136, Володимиръ Шухевичь 135, Теодоръ Стахевичь 133, о. Симеонъ Ткачуникъ 132 и дръ Теофиль Кормошъ 96. (Крôмъ того дôстали: о. Іосифъ Яюсъ и дръ Вол. Лучаковскій по 52, о. Евг. Дудкевичь 10 и дръ. Ом. Савицкій 11 голосôвъ).

На скрутаторôвъ до выборôвъ на заступникôвъ рады надзираючои, покликано пп: о. Дудкевича, Геровского и Маритчака.

Результатъ выборôвъ на заступникôвъ членôвъ рады надзираючои бувъ такій, що выбрано пп.: дра. Иос. Олеськова, дра Омеляна Калитовского, дра Щасного Сельского, инжинера Иос. Ганинчака и о. Евг. Гузара.

(Конець буде).

Переглядъ політичный.

Є. Вел. Цѣсарь бувъ вчера на тихôй службѣ Божôй, котру вôдслуживъ еп. Баверъ, а вôдтакъ оглядавъ берненьскій музей промысловый и всѣляки̂ инши̂ заведеня и институціи и всюды высказувавъ свое вдоволене. О 8 год. 30 мін. явивъ ся Є. Вел. Цѣсарь въ театрѣ, де Єго повитала якъ найдоббрнѣйша публика грôмкими окликами. Коли Є. Вел. Цѣсарь вышовъ зъ театру, було цѣле мѣсто

всему, що чула, що несла зъ собою до хаты. Остапъ лишивъ ся на мѣсци, користавъ зъ послѣднихъ може, коли не щасливыхъ, то хочь свобôдныхъ годинъ житя, въ котрыхъ мôгъ бути самъ зъ собою, зъ думками своими и зъ незруйнованою еще минувшиною.

На другій день рано треба було выбиратись до родичѣвъ Ярины и до двора; треба було спѣшитись, бо по выѣздѣ Альфреда зô Скалы ждала тамъ на Остапа жѣнка приятеля. Остапъ же постановивъ собѣ ѣхати до Скалы вже жонатымъ. Вôнъ сказавъ собѣ, що стане передъ Михайлиною и добровôльно обôдре себе зъ всякои принады, яку мôгъ мати въ очахъ Місѣ; вôнъ бажавъ, щобъ давне чуте въ новыхъ обставинахъ нѣякъ не могло вôджити.

Отже треба було спѣшити ся, бо интересы Альфредови̂, покинена жѣнка и дитина, сами̂ середъ ворогôвъ, потребували скорого ратунку.

Такъ скоро свѣтъ сѣвъ Остапъ на свого коня и подôльскими ярами та зелеными ланами поѣхавъ до села, до родичѣвъ Ярины.

Заставъ ихъ обое у ворôтъ хаты, бо старый Кузьма що лишь выбиравъ ся въ поле и довбавъ щось коло воза. Жѣнка подавала ему въ торбѣ хлѣбъ зъ солониною и фляшку зъ водою, а донька стояла въ дверехъ хаты.

Кузьма бувъ уже старшимъ чоловѣкомъ, лѣтъ до пятьдесяти, плечистый, росту высокого, на лици обгорѣлый, а волосе мавъ чорне, пôдголене. Спадистый вусъ робивъ его лице поважнымъ. Видко було, що житє его пройшло на праци, бо знати було се и по змозоленыхъ рукахъ, по обгорѣлôмъ лици та по морщинахъ на чолѣ и на лици. Лагôдный, покôрный, не сягавъ вôнъ думками далеко въ будучнôсть, радъ бувъ зô свого житя и не бажавъ богато вôдъ долѣ; отъ кобы тôлько поле зародило, худоба не хорувала и торгъ вѣвъ ся! День за днемъ минавъ, а вôнъ про се й не думавъ, не дуже ломивъ собѣ голову завтрѣшнымъ днемъ и все шукавъ чогось доброго для себе навѣть въ тôмъ, що було ему прикре и гôрке.

Жѣнку, незлу людину, та рухливу, неспокôйну и невмѣру запобѣгливу, сварить вôнъ бувало все за те, що такъ безъ потребы клопоче ся, турбуе ся, якъ яструбъ забере котре курятко, лякае ся завчасу и безъ потребы. Кôлько разôвъ Кулина зачала передъ нимъ жалѣтись, то вôнъ все одно казавъ: А Богъ?

Кулина була суха жѣночка, зъ живыми дуже очима, розумнымъ поглядомъ; але лице еѣ вкрывали слѣды недуги и журбы, краску мала жовтаву, уста поблѣдли̂ и кашель перерывавъ ѣй часто мову.

Остапъ зближивъ ся до нихъ. Якъ лишь его побачили, обступили они его та витали кожде на свой спосôбъ. Кузьма усмѣхавъ ся широко и казавъ: Спасибô, таки вы про насъ не забули! — А Кулина взявшись за голову, додала: И саме теперь не маемо его чимъ приняти такъ, якъ годить ся и якъ бы я рада. Отъ нещасте!

— Ну, батьку, — сказавъ Бондарчукъ поважно здôймаючи шапку — служивъ я вамъ, якъ мôгъ, а теперь я прийшовъ до васъ зъ просьбою; не вôдмовтежъ менѣ такожь.

Стара схопилась за лице: — Нещасте! Чого то вôнъ захоче?—Кузьма вôдкрывъ такожь пôдлисѣлу голову и мнучи баранячу кучму въ рукахъ, сказавъ:

— Не годить ся такъ казати. Що кажете, то зробимо. Або то мы таки̂ люде, щобы насъ ажь просити?

— Послухайте, одно слово и вы про все будете знати. Я вже забувъ стари̂ наши̂ звычаѣ и не маю кого пôслати, щобы якъ Богъ приказавъ просивъ васъ о те, о що я хочу теперь просити. Тому й прийшовъ я самъ и зъ голыми руками, хочь ту не о що будь розходить ся. Я люблю вашу Ярину и прошу васъ дати менѣ еѣ за жѣнку.

Кузьма ажь кучму зъ рукъ выпустивъ, а стара сплеснула въ долонѣ и звернулась ку донцѣ.

пречудно илюміноване а зъ вежѣ Якова пускано штучнй огнѣ.

Зачувати, що правительство постановило вôдкрыти семінарію учительску въ Самборѣ вже зъ днемъ 1 вересня.

Чехи зачинають вже выкликувати и споры зъ властями войсковыми. Ото на одной ново выбудованôй касарни въ Празѣ поставили они напись: „Касарня ц. к. ческои обороны краевои". Власти войсковй не хотѣли приняти сеи касарнѣ и жадають, щобы на нѣй було выписано: „Спôльными силами".

Вѣсти о запрошеню царя въ гостину до Англіѣ суть безосновнй. Царь мае незадовго выѣхати на Кавказъ до свого сына Юрія, котрому знову погôршило ся, а въ серпню верне царска родина знову на мѣсяць до Даніѣ. Въ Баку ширить ся холера чимъ разъ бôльше, занедужало знову 84 осôбъ.

Новинки.

Львôвъ дня 29 червня.

— **Выстава краева у Львовѣ**. Вчера вôдбули ся въ сали ратушевой зборы репрезентантôвъ промыслу торговлѣ и рôльництва пôдъ проводомъ кн. А. Сапѣги въ силѣ около 150 людей и ухвалено одноголосно устроити у Львовѣ въ 1894 р. загальну выставу краеву. Дальше ухвалено статутъ орґанізаційный, котрый постановляе, що головный комітетъ выставовый мае складати ся зъ презеса (кн. Адамъ Сапѣга), чотирохъ віцепрезесôвъ (ґр. Стан. Бадені, Авг. Горайскій и президенты мѣстъ Львова и Кракова), пять почетныхъ президентôвъ и осôбъ запрошеныхъ комісією орґанізаційною. До комісіѣ орґанізаційнои покликано 32 осôбъ.

— **Товариство рускихъ ремѣсникôвъ „Зоря"** дае въ недѣлю дня 3 липня фестинъ въ огородѣ Кисельки. Проґрама дуже рôжнородна. Мѣжь иншимъ будуть вôдôгранй двѣ штуки народнй „Ицко сватъ" и „Кумъ мѣрошникъ". Такожь хоръ рускихъ спѣвакôвъ буде продукуватись.

— **Новй грошѣ** не такъ борзо появлять ся, якъ то можна було въ разу думати. Поминувши вже то, що нарады надъ новымъ закономъ грошевымъ дуже проволѣкають ся, то ще й само выбиване новыхъ грошей робить великй трудности. Наша монетарня у Вѣдни вже стара, мае стару машину парову и всѣлякй иншй прилады до выбиваня грошей старй и длятого не була бы въ силѣ выбити скоро такъ великои сумы грошей, якъ буде теперь потреба. Вѣденьска монетарня выбивала доси рôчно за 12 міліонôвъ золотыхъ и срѣбныхъ грошей — за 6 до 7 міліонôвъ срѣбныхъ а проче золотыхъ грошей. Теперь же треба буде выбити наразъ 140 міліонôвъ самыхъ коронъ, або рахуючи на теперѣшни грошѣ 70 міліонôвъ ґульденôвъ зъ золота и срѣбла; дальше звишь 18 міліонôвъ бронзовыхъ и 42 міліонôвъ грошей нікльовыхъ — рахуючи на штуки бôльше якъ оденъ міліярдъ сотикôвъ. Треба отже буде змѣнити машину парову, валки до робленя плытокъ зъ металѣвъ на грошѣ, чеканы зъ новыми написями, якй мають выбивати ся на грошехъ и т. д., а ту ще й не можна скорше робити тыхъ змѣнъ, доки ажь дотычный законъ не буде ухваленый. Рѣчь отже очевидна, що выбиване новыхъ грошей не розпôчне ся такъ скоро. Всежь таки розпочали ся робити вже и въ монетарни вôдповѣдни приготовленя. Въ тôй цѣли выслано инжинерôвъ до Мульденгітте въ Саксоніи и до Берлина, щобы они придивили ся тамъ новымъ машинамъ до выбиваня грошей а новй чеканы лагодить вѣденьскій фабрикантъ медалѣвъ, Шарфъ. До нового устроеня монетарнѣ покликано професора вѣденьскои техніки, Ранду. Проектъ переобразованя монетарнѣ предложено вже недавно міністерству фінансôвъ, але выбиване новыхъ грошей ледви чи розпôчне ся передъ новымъ рокомъ 1893. Може бути, що новй грошѣ будуть выбивати ся на разѣ ще старыми машинами и тыми грошми буде выплачувати ся платня урядникамъ. Теперь выбивае монетарня ще старй грошѣ зъ пшибрамского срѣбла, яке мала въ запасѣ, але выбивае вже дуже мало. Въ рокахъ 1878 и 1879 мусѣла она найбôльше выбивати и тогды выбивала на день 200.000 ґульденôвъ.

— **Холера въ Россіи**. Войсковый ґубернаторъ въ Самарканду въ середной Азіи, ґр. Ростовцевъ, донѣсъ своему правительству, що тамъ выбухла холера. Рôвночасно наспѣла вѣсть до Петербурга, що и въ закавказкôмъ краю появилась холера та що тамъ до 12 с. м. померло на холеру лишь въ самôмъ Баку, де суть величезнй копальнѣ нафты, 164 людей. Богато людей вымерло такожь въ Самаркандѣ, Кааха и Узуръ Адѣ въ Азіи. Въ Астраханѣ наставъ великій переполохъ передъ холерою. На входѣ до пристани установлено кôлька кораблѣвъ, котрй мають пильнувати, щобы до пристани не заходило нѣяке пôдозрѣне судно. По всѣхъ мѣстахъ на Кавказѣ наказано заводити якъ найбôльшй мѣры осторожности, а зъ Россіѣ заказано селянамъ переноситись на Кавказъ.

— **Огонь**. Въ Новоселици, на Буковинѣ, выбухнувъ дня 26 с. м. огонь въ хатѣ селянина Ивана Капрійчука и знищивъ дôмъ и будынки господарскй. Въ огни тôмъ попарила ся его 12-лѣтня донька такъ сильно, що незадовго вôдтакъ и померла.

— **Фальшôвники грошей.** Въ Сторожинци, на Буковинѣ, де вôдкрыто ватагу фальшôвникôвъ срѣбныхъ грошей, арештовано доси пятьохъ безпосередныхъ виновникôвъ. У нихъ найдено такожь машину до выбиваня срѣбныхъ ґульденôвъ. Арештованыхъ и машину до выбиваня грошей спроваджено до Черновець. Слѣдство въ сѣй справѣ веде ся дальше.

— **Мати безъ серця**. Кôлька днѣвъ тому назадъ вôдограла ся въ Черновцяхъ обурююча сцена. Ото середъ мѣста на площади Австріѣ кинула якась незвѣстна женщина свою пôвтораро̂чну дитину зовсѣмъ нагу на улицю а сама утекла. Дитину вôддано тымчасомъ пôдъ опѣку а за матѣрею безъ серця теперь пошукують.

— **Скаженый песъ** покусавъ въ Чернôвцяхъ того тыждня три особы на передмѣстю Калпчанка. Всѣхъ трохъ хорыхъ вôдôслано до Букарешту до доктора Бабеша, що лѣчить вôдъ скаженины методою Пастера.

— **Братоубійникъ**. Два браты, Василь и Дацько Пахолки, зъ села Розджалова, повѣта сокальского, выбрали ся дня 13 с. м. на ловы въ ночи. Въ корчахъ наладивъ Василь стрѣльбу, а почувши якійсь шелестъ, вôддаливъ ся вôдъ брата и стрѣливъ. Замѣсть звѣра поваливъ ся братъ Дацько на землю. Чи нарокомъ Василь такъ стрѣливъ, чи не нарокомъ, не знати; то судъ выслѣдить. Але Василь убивши брата, прийшовъ домôвъ и признавъ ся самъ передъ родичами до убійства. Покôйника вôдпайшли на другій день. Судова комісія сконстатувала, що вôнъ мучивъ ся три мінуты, закимъ померъ. Василя арештували.

— **Кольонізація жидôвска въ Арґентинѣ.** Жиды теперь дуже зацѣкавились новою уставою барона Гірша, котра управильняе выхôдъ ихъ до Арґентины. Въ Буеносъ-Айресъ новый зарядъ мае завѣдувати жидôвскими кольоніями. Приписы уставы значно острѣйшй, якъ були давнѣйше При кождôй партіи рôльникôвъ еміґрантôвъ поѣде укваліфікованый учитель. Крôмъ того въ Буеносъ-Айресъ буде заложена семинарія учительска и институтъ рôльничій. Лихварѣ, факторы и т. п. люде не будуть принимани до кольоній. Пôсля новои уставы всѣ кольоніи будуть мати самоуправу. Кольоніи будуть подѣлени на ґрупы, зложенй за 50 кольоністôвъ. Кожда ґрупа буде мати свого представителя и урядника зъ комітету барона Гірша. Кождый кольоністъ достане 50 акрôвъ землѣ и потрѣбнй грошѣ на управу землѣ. Крôмъ того будуть дôставати и мѣсячнй запомоги, але до 12 лѣтъ мають все сплатити. Коли котрый зъ кольоністôвъ не схоче працювати, а буде дармувати або хитро-мудро жити, то проженуть его зъ кольоніѣ.

— **Самоубійство и намѣрене самоубійство**. Вчера вôдобравъ собѣ житє выстрѣломъ зъ карабіну рядовый воякъ Балицкій зъ 16 компаніѣ 95 полку пѣхоты. Куля поцѣлила въ само серце. Балицкій позôстававъ въ службѣ при кони у одного капітана. Другій воякъ зъ того самого полку пострѣливъ собѣ въ самоубійчôмъ намѣреню лишь руку.

— **Самоубійство.** Въ Краковѣ въ ночи зъ недѣлѣ на понедѣлокъ отруѣвъ ся Вінк. Чарнецкій, слухачь консерваторіѣ музичнои, талановитый музикъ. Причиною самоубійства була мабуть мелянхолія, выкликана уживанемъ морфіны. Передъ рокомъ товаришѣ его запустили ему въ жарту морфіны за шкôру. Зъ того часу ставъ вôнъ налоговымъ морфіністомъ и попавъ въ мелянхолію.

— **Кôлько пива выпили въ Монаховѣ** въ р. 1890? Въ енциклопедіи Брокгавза поданй числа що до консумціѣ пива, и то въ однôмъ лише Монаховѣ. Такъ мешканцѣ того мѣста выпили за рôкъ 178,360.000 літрôвъ пива. Якъ бы такъ зъ того пива зробили озеро, то оно бы могло мати въ промѣрѣ 300 метрôвъ, а глубины 10 метрôвъ. Ото спрага у тыхъ людей!

— **Любимець шаха.** Пôдчасъ недавнои подорожи перского шаха Наср-еддіна видѣли все при нѣмъ малого хлопця, котрого шахъ дуже любивъ и безъ котрого не мôгъ обôйти ся. Теперь же хлопець стративъ ласку у свого пана, а то черезъ свои збытки. Вôнъ бавивъ ся набытомъ револьверомъ, стрѣливъ, а куля пролетѣла по при саму голову шаха. Такого небезпечного любимця не хоче шахъ мати при собѣ.

Штука, наука и література.

— **Змѣстъ 12-ого числа „Зорѣ:"** На розпутѣ, повѣсть В. Чайченка. — Три поезіѣ — Філяретова, Романовои и Школичевка. — Якъ чоловѣкъ собѣ науку добувавъ? — загадки Катренка. — Сумлѣне, драматичнй сцены Трохима Зѣньковского. — Історія літературы Ом. Огоновского. — Всѣлякй оповѣстки и критичнй замѣтки про новй книжки, товариства и т. п. Число красять двѣ гарнй илюстраціи: „Переяславска Рада" и „Въ галицкôмъ мѣсточку".

— **Число 12-те „Дзвôнка"** мѣстить оповѣдане: Настя Шкода, опись пальмъ зъ илюстраціею, казку Чайченка: Рыбячй танцѣ и коротенькй приказки для науки и забавы.

✝ Посмертнй вѣсти.

Померли: Иванъ Берноля къ, докторъ медицины, лѣкарь у Винникахъ пôдъ Львовомъ, въ 62 роцѣ житя. — Осипъ Шенґерскій, колись богатый купець промысловець, померъ въ Черновцяхъ въ 80 роцѣ житя.

ТЕЛЕГРАМЫ.

Вѣдень 30 червня. Мешканцѣ Вѣдня задумують устроити велику овацію Є. Вел. Цѣсареви, котрый мае нинѣ о 9 год. 15 мін. вечеромъ вернути зъ Берна до Вѣдня.

Лондонъ 30 червня. Times каже, що поступоване кн. Бісмарка пôдчасъ его побуту у Вѣдни и его недискреція понижили его ще бôльше якъ усунене зъ уряду. — Пôсля наспѣвшихъ зъ Тегерану вѣстей умирае тамъ теперь на холеру пересѣчно 25 людей на день.

Парижъ 30 червня. Арештовано тутъ бувшого сенатора Леґея, скомпромітованого въ дефраудаціяхъ въ товариствѣ для фабрикаціѣ динаміту.

Честеръ 30 червня. Ґлядстонъ выѣхавъ вчера рано на выборы.

Цетине 30 червня. Міністеръ Вуковичь одержавъ титулъ воеводы.

— Єй, та чи се правда? — кликнули обое, а дѣвчина тымчасомъ сховала ся за уголъ хаты.

— Вжежь, не годить ся въ такой справѣ жартувати, — сказавъ поважно гость — помѣркуйте, подумайте, порадьте ся людей, а що вамъ Богъ скаже, то й менѣ вôдповѣсьте. Скажу вамъ щиро, що мушу въ тыхъ сторôнъ выѣхати на пôвъ року, а може й на цѣлый рôкъ, не знаю. Передъ выѣздомъ хочу оженити ся, вôддамъ вамъ свôй хуторъ и будете собѣ на нѣмъ тымчасомъ господарити.

— И жените ся и ѣдете заразъ? — спытавъ Кузьма, щоразъ бôльше здивованый.

— Нещасте!—воркотѣла стара Кулина— отъ такъ заразъ и покине бѣдненьку.

— Я мушу вôдъѣхати. Подумайте лишь и помѣркуйте, що менѣ маете сказати.

— Та що ту довго думати и непотрѣбно хитрити, — сказавъ господарь, спозираючи на жѣнку, котра то зъ радости то зъ клопоту плакала — дурный бы хиба вамъ вôдмовивъ. Тажь то щасте, яке намъ и на Великдень не снило ся.

И почали обое обнимати его та цѣлувати.

(Дальше буде).

Одвѣчальный редакторъ: Адамъ Креховецкій.

ИНСЕРАТЫ.

Експедиція мѣсцева
НАРОДНОИ ЧАСОПИСИ

зъ днемъ 1 (13) сѣчня 1892 перенесена до

„БЮРА ДНЕВНИКÔВЪ“ ЛЮДВИКА ПЛЬОНА,

улиця Короля Людвика, ч. 9.

„Бюро Дневникôвъ“ буде приймати, выключно, вôдъ Нового року предплату мѣсцеву.

Инсераты („оповѣщеня приватнû“) якъ для „Народнои Часописи“ такъ такожъ для „Ґазеты Львôвскои“ вôдъ теперь буде принимати лишь горѣ назване „Бюро Дневникôвъ“ Людвика Пльона.

Дра Фридриха Ленґіля

БЕРЕЗОВЫЙ БАЛЬЗАМЪ

Самъ вже сокъ, природный, вытѣкаючій зъ березы наверченои, уходивъ вôдъ запамятныхъ часôвъ за найлѣпше средство на красу; але хемічно по припису вынаходця переробленый на бальсамъ, набирае вже майже чудесного дѣланя.

Якъ зъ вечера помастити нимъ лице або яке инче мѣсце на шкôрѣ, то вже на рано вôддѣлюе ся вôдъ шкôры майже незамѣтна лусочка, а шкôра сама стае свѣтло бѣлою и делікатною.

Сей Бальсамъ выгладжуе морщины на лици и вôспôвку и надае ему краску молодости; шкôрѣ надае вôнъ бѣлôсть, делікатнôсть и свѣжôсть, въ найкоротшôмъ часѣ усторонюе веснѣвки, родимû плямы, червонôсть носа, вугры и всяку таку нечистоту шкôры.

Цѣна одного збанка вразъ зъ приписомъ ужитку зр. 1-50.

Дра Ленґіля **Бензове Мыло,**

найлагôднѣйше и для шкôры найзноснѣйше, кавалокъ по 60 кр.

ПРИГОТОВЛЕНЕ

на

ОДНОРОЧНЫХЪ ОХОТНИКÔВЪ

и до принятя въ

ц. и к. ВОЙСКОВÛ ШКОЛЫ

починае ся въ приватной войсковôй приспособляючôй школѣ — **3 лютого с. р.**

Frisch, Wien 1, Schottenbasteingasse 4.

директоръ, ц. и к. майоръ въ пенс., упередъ проф. въ ц. и к. Академіи вôдъ жені и корпусѣ вôдъ мінъ и пр

Проґрамы даромъ.

Антикварска оферта.

МАЙЕРЪ, ЛЕКСІКОНЪ

4 (найновѣйше) выдане

16 елегантныхъ томôвъ оправленыхъ въ полотно, якъ нові, замѣсть

зр. 96 зр. 55.

M. Kuppitsch W-we, Wien, 1 Schottenring 8.

Австрійско-угорска

FINANZ-RUNDSCHAU

Признане, якого доси зазнавало наше письмо, дало намъ товчокъ, **побôльшити** его обемъ а то такъ що до **формату** якъ и що до **змѣсту** нашои часописи. Въ рамкахъ дотеперѣшныхъ буде ся обговорювати, такъ якъ и доси, всѣ **фінансовû и господарскû обявы обширно и предметово**. Всежь при тôмъ можемо числити, що въ новôй своѣй формѣ нашъ збôльшеный дневникъ знайде вôдкликъ голоснѣйшій. Попри жертвы, якû на насъ накладае побôльшене обему, **высокôсть предплаты** зôстае **незмѣнена**, така якъ доси, бо мы намагаемо знайти бôльше розповсюднене.

Число пробне даромъ.

Рôчна предплата за 52 богатû змѣстомъ числа **1 зр.**

Адміністрація: Wien, I. Wollnerstrasse 11

Чоколяда десерова.

Найбôльша фабрика на свѣтѣ—денна продажь 50.000 к°

Подроблюване забезпечено.

Подостаткомъ по всѣхъ лѣпшихъ склепахъ товарôвъ кольоніяльныхъ, по дроґеріяхъ и склепахъ зъ лакôтками, такожь по цукорняхъ.

Поручае ся **ТОРГОВЛЮ ВИНЪ** Людвика Стадтміллера у Львовѣ.

30

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.